

Jak psát seminární práci

1. Úvod

Tento dokument není vyčerpávající návod, jak napsat seminární práci – pouze obsahuje tipy, jak se vyvarovat nejčastějších chyb.

Pokud budete mít jakékoliv další dotazy k tomu, jak práci napsat, jsem k dispozici na mailu a v konzultačních hodinách, případně se můžeme domluvit na jiném čase konzultace.

2. Téma a rozsah

Jedním z nejdůležitějších bodů při psaní seminární (a ostatně třeba i diplomové) práce je **držet se tématu**. Je samozřejmě vhodné do tohoto tématu nějakým způsobem „uvést“, tedy začít obecnějšími informacemi a zasazením do kontextu – nicméně takové uvedení nemůže zabrat podstatnou část textu, spíše by se mělo jednat orientačně zhruba o 10 % textu. Pokud tedy kupříkladu máte téma Tutela a cura, a rozsah budete mít na 6 stran, není žádoucí, aby byly 4 strany věnovány tomu, jak fungovala římská rodina a jak se římské právo stavělo ke způsobilosti k právnímu jednání. Na samotné téma Vám pak zbydou dvě strany a to je skutečně málo na to, abyste mohli sdělit podstatné informace.

Uvedení do tématu tedy nemá obsahovat vše, co jste si museli zjistit, abyste se sami v tématu zorientovali. Předpokládá se, že čtenář je již nějakým způsobem obeznámen se základními fakty o tom, o čem píšete, a tedy chcete pouze ukázat, že sami víte, v jakém odvětví práva se pohybuje, případně na jaké situace Vaše téma dopadá.

Rozsah prací je dán v normostranách (1800 znaků včetně mezer) a je pouze minimální, tedy můžete se rozepsat, jak Vám vyhovuje. Nicméně to, že má práce kupříkladu 20 stran, ještě neznámá, že je kvalitní – tedy pokud se nebudete držet tématu, tak si pouze přiděláváte práci.

Pozor – do rozsahu se nezapočítává seznam literatury!

3. Zdroje

Číst můžete vše, citovat můžete pouze důvěryhodné zdroje. To znamená, že pokud netušíte, kde začít, klidně můžete zkonzultovat Wikipedii – ta Vás může dobře navést k tomu, o čem téma je, případně kde začít, a navíc většinou wiki hesla obsahují i základní literaturu. Wikipedii ale nemůžete citovat – není považována za důvěryhodný zdroj (kvůli tomu, že ji může editovat každý) a tím pádem nemůžete prohlásit, že z jejích informací vycházíte, protože to už byste mohli rovnou vycházet z informace typu „jedna paní povídala“. Samozřejmě, že chyby a nepřesnosti mohou být i v knihách, člancích či učebnicích. Je ale obecně bráno, že pokud nemáte informace protichůdné, a citujete tedy s důvěrou to, co jste si přečetli v knize, není Vaše chyba, že tam autor knihy napsal něco špatně. Pokud si zdroje vzájemně odporují, tak buďto můžete najít další, které se přikloní na jednu či na druhou stranu, nebo uvedete oba názory s tím, že „A uvádí toto, B uvádí opak a já si myslím, že B má pravdu, protože XY, a proto z jeho názoru vycházím“.

Učebnice nejsou hlavní zdroj. Sice v nich může být obsaženo množství informací, které jsou pro Vás novinkou a které využijete, ale mějte na paměti, že učebnice je základní text k předmětu, který musí popisovat stručněji a více zobecňovat.

Jděte do knihovny a využijte katalog pro vyhledávání. Zdá se to možná jako samozřejmé (bohužel není), ale „na regále“ v knihovně v sekci římského práva najdete pouze velmi základní literaturu. Naše knihovna je velmi bohatě zásobena texty o římském právu, ale drtivá většina z nich je uložena ve skladu a tedy pohledem do regálu se o nich nedozvíte. Pokud si nebudete vědět rady, požádejte o pomoc paní knihovnice, jsou velmi ochotné poradit.

Citace – kdyby zde měl být podrobný návod, jak citovat, tak má tento dokument 40 stran. Pevně věřím tomu, že Vám už někdo vysvětlil, jak se citace tvoří – pokud ne, stavte se v konzultacích. Nicméně upozorňuji na to, že když citujete informaci, tak máte odkázat na přesné místo, odkud jste ji vzali – tedy na stranu, na které se nachází. Pokud napíšete „Římská říše trvá dodnes“ a odkážete na knihu o 600 stranách, tak bych ji musela projít celou, abych zjistila, jestli je zásadní problém u Vás, nebo u autora knihy. Do seznamu literatury na konec práce ale už tato konkrétní strana nepatří, tam má být celkový počet stran, které daná kniha má, nebo rozsah stran, na kterých se článek nachází.

Plagiátorství – myšlenky, které nepocházejí z Vaší hlavy nebo nejsou obecně známé, musíte citovat. Tedy odněkud jste je vzít museli, když jste je nevymysleli, takže stačí jen přiznat, odkud. Sami si musíte posoudit, kde je hranice, kdy už citovat musíte – můžete si všimnout, že v tomto dokumentu není jediná poznámka pod čarou. Je to právě dáno tím, že polovina zde obsažených informací je v akademickém světě obecně známá a druhá polovina jsou buďto moje tipy, na které jsem přišla jakžtakž sama, a nebo pokyny, které stanovuji.

4. Formální stránka

Seminární práce by měla obsahovat nadpis (téma), Vaše jméno, příjmení a UČO, a měla by být členěna do kapitol a kapitoly do odstavců, citace by měly být v poznámkách pod čarou a na konci by měl být seznam literatury (který se nezapočítává do celkového rozsahu).

Seminární práce **neobsahuje** titulní stranu, čestné prohlášení, logo fakulty atp. Toto jsou náležitosti pro diplomovou práci.

Pamatujte ale na to, že když Vaši práci otevřu, první dojem získám z formální úpravy. Časy WordArtu a podobných kouzel s nadpisy jsou našťastí už pryč, a pevně doufám, že členění do kapitol a zejména členění textu na odstavce je Vám vlastní. Každopádně buďte zaprvé při formální úpravě decentní (tedy práci s již zmíněným WordArtem, použitým na nadpis, automaticky vrátím k opravě), ale zadruhé si zvažte sami, jak se Vám text nejvíce líbí. Někdo používá více tučného zvýraznění, někdo kurzívu, někdo je minimalista – dokud nebude formální úprava na škodu porozumění textu, tak je to Vaše volba. Pokud se rozhodnete do textu přidat obrázky, dobře si zvažte, zda je to vhodné, nutné či účelné – rozhodně to bude nezvyklé.

Členění textu na kapitoly vřele doporučuji, ale jsou texty, u kterých se to dělá velmi špatně. Tedy nejedná se o závazný pokyn, ale členit práci minimálně na úvod, „stat“ a závěr bývá obvyklé a významně to přispívá přehlednosti práce. Navíc v jiných předmětech to po Vás budou vyžadovat bezpodmínečně, je tedy dobré si na to zvyknout. Některé texty je také možné členit na více kapitol, záleží na jejich obsahu. Pouze Vás úpěnlivě prosím, abyste kapitoly nazývali podle tématu – tedy pokud budete mít kapitoly „Úvod“, „Stat“ a „Závěr“, tak si s Vámi popovídám o rozdílu mezi seminární prací a slohovým cvičením. Jinými slovy, kapitolu „stat“ prosím nazvěte tak, aby to odpovídalo tématu, o kterém píšete.

5. Závěr

Když máte úvod, tak byste měli mít i závěr. Ten má reagovat na to, co je v úvodu, ale pozor, abyste nedopadli jako já – úvod mám napsaný tak, že na něj zde nemůžu reagovat, a tedy nemám co napsat.